

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 73/05-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júla 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť D. K. a V. K., obaja bytom K., zastúpených advokátkou JUDr. M. Š., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 P 44/2000 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 P 44/2000 **p o r u š i l** právo D. K. a V. K., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. D. K. a V. K. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie každému v sume po 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I **p o v i n ý** im vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. D. K. a V. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 12 905 Sk (slovom dvanásťtisícdeväťstopäť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť na účet ich advokátky JUDr. M. Š., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 28. apríla 2005 č. k. I. ÚS 73/05-11 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť D. K. a V. K., obaja bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“ a „sťažovateľ“ alebo „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 P 44/2000 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo sťažnosti okrem iného vyplynulo, že *«sťažovateľka v prvom rade sa žalobou podanou na Okresný súd Košice I v júni 2001 domáhala zvýšenia výživného z dôvodu zmeny pomerov jednak na strane detí, ako aj na strane otca. (...) Konanie je vedené Okresným súdom Košice I pod č. j. P 44/2000. Rozsudok vynesený dňa 7. 5. 2002 bol odvolacím súdom dňa 28. 2. 2003 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. V súčasnosti je konanie vedené pod č. 21 P/44/2000. Do dnešného dňa nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté, protiprávny stav teda naďalej pretrváva a to napriek skutočnosti, že od podania uplynulo bezmála 5 rokov, počas ktorých sa jeden zo synov sťažovateľky (teraz sám sťažovateľ) stal plnoletým.*

Sťažovateľka podala predsedovi Okresného súdu Košice I dňa 1. 8. 2002 sťažnosť na prietahy v konaní. V odpovedi na túto sťažnosť zo dňa 21. 8. 2002 bola sťažnosť

deklarovaná za dôvodnú, pričom príčinou týchto prietahov bolo „čerpanie dovolenky vybavujúcej sudkyne“. (...)

Ani od roku 2002 podľa názoru sťažovateľov sa situácia v ničom nezmenila a súd vo veci riadne nekoná.»

Na základe uvedených podstatných skutočností sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 P 44/2000 porušil právo D. K. a V. K., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietahov zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu Košice I, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 21 P 44/2000 konal bez zbytočných prietahov.

D. K. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 000.- Sk, ktoré je Okresný súd Košice I povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

V. K. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 000.- Sk, ktoré je Okresný súd Košice I povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

D. K. a V. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť ich právnej zástupkyňi do jedného mesiaca od dňa doručenia tohto nálezu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. A. M., listom z 30. mája 2005 sp. zn. Spr 2364/02 a právna zástupkyňa sťažovateľov listom, ktorý bol doručený ústavnému súdu 20. júna 2005.

2. 1. Predseda okresného súdu popísal chronológiu úkonov súdu v danej veci a vo svojom vyjadrení uviedol nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Sťažovateľka, ktorá v konaní vystupuje ako zákonná zástupkyňa maloletých detí V. a J. K., podala 8. 6. 2001 na súd návrh na zvýšenie výživného. (...) Vzhľadom na potrebu rozsiahlejšieho dokazovania vo veci mám za to, že zo strany súdu nedošlo k zbytočným prietahom v konaní.

Netrvám na tom, aby sa o sťažnosti konalo ústne pojednávanie“.

2. 2. Právna zástupkyňa sťažovateľov vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedla, že:

„(...) Účastníci konania majú napriek argumentácii Okresného súdu Košice I za to, že v ich prípade nie je možné hovoriť o účinnej ochrane ich práv, keďže o výživnom súd nedokázal právoplatne rozhodnúť ani po bezmála piatich rokoch konania.

V súčasnosti je stav taký, že sa voči rozsudku súdu prvého stupňa opäť odvolali obaja účastníci konania.

Ak Okresný súd Košice I tvrdí, že v konaní bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, sťažovatelia majú za to, že ani takéto rozsiahle dokazovanie nesmie trvať bezmála päť rokov, pretože ak sa im prizná výživné v čase, kedy obe deti budú plnoleté (prípade si už aj založia vlastnú rodinu), takáto súdna ochrana ich práv a právom chránených záujmov bude už úplne bezpredmetná.

Sťažovatelia netrvajú na tom, aby sa o sťažnosti konalo ústne pojednávanie a uplatňujú si voči porušovateľovi náhradu trov konania, ktoré pre prípad, že im budú priznané, žiadajú títo zaslať na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (...)“.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 21 P 44/2000:

Dňa 8. júna 2001 bol v mene maloletých detí V. K. a J. K., zastúpených matkou D. K., podaný proti otcovi maloletých detí (ďalej len „odporca“) okresnému súdu návrh na zvýšenie výživného.

Dňa 6. februára 2002 uznesením č. k. P 44/00-9 bol maloletým deťom ustanovený kolízny opatrovník, bol vyzvaný zamestnávateľ matky – S. Ť., o zaslanie mzdových listov a D. ú., K. o zaslanie daňových priznaní rodičov detí.

Dňa 22. februára 2002 U., K., s. r. o., zaslala súdu odpis mzdového listu odporcu.

Dňa 25. februára 2002 zaslal zamestnávateľ matky detí odpis mzdových listov.

Dňa 26. februára 2002 doručil právny zástupca odporcu návrh na doplnenie dokazovania.

Dňa 26. februára 2002 sa uskutočnilo prvé pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že odporca predloží súdu podnikateľský denník za roky 2000 a 2001.

Dňa 28. februára 2002 sa uskutočnilo pojednávanie. Bolo odročené na 3. apríl 2002. Odporcovi bolo uložené doručiť súdu rovnopis návrhu na dokazovanie a mala byť tiež predvolaná svedkyňa J. K.

Dňa 6. marca 2002 D. ú., K. zaslal odpoveď na dožiadanie súdu.

Dňa 2. apríla 2002 právny zástupca odporcu detí doručil súdu „*predloženie dôkazu*“.

Dňa 2. apríla 2002 podala matka maloletých detí vyjadrenie k podaniu odporcu.

Dňa 3. apríla 2002 sa uskutočnilo pojednávanie. Bolo odročené na 7. máj 2002 s tým, že mal byť požiadaný zamestnávateľ svedkyne J. K. o zaslanie odpisu mzdových listov.

Dňa 4. apríla 2002 požiadal súd U., K., s. r. o., o zaslanie odpisov mzdových listov odporcu za rok 2002.

Dňa 30. apríla 2002 matka maloletých detí navrhla vypočúť I. O.

Dňa 2. mája 2002 právny zástupca odporcu podal vyjadrenie k podaniu matky.

Dňa 7. mája 2002 sa uskutočnilo pojednávanie. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. P 44/00-115.

Dňa 15. augusta 2002 podala proti uvedenému rozsudku odvolanie matka maloletých detí.

Dňa 3. septembra 2002 bol spis predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach.

Dňa 6. mája 2003 bol spis po rozhodnutí o odvolaní vrátený okresnému súdu. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 16 Co 344/02-125 z 28. februára 2003 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 20. augusta 2003 súd požiadal odporcu o predloženie podnikových denníkov, odpisy úplných daňových priznaní, rodné listy detí a doklady o platbách pre deti nad rámec výživného.

Dňa 5. septembra 2003 právny zástupca odporcu doručil súdu žiadané doklady.

Dňa 11. septembra 2003 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom pripojenia spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 26 P 41/2002.

Dňa 11. novembra 2003 súd uznesením č. k. P 44/00-241 vo veci nariadil znalecké dokazovanie.

Dňa 2. decembra 2003 podala matka odvolanie proti výroku o povinnosti zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

Dňa 29. decembra 2003 súd požiadal matku maloletých detí o zaslanie vyplneného tlačiva - potvrdenia o osobných a majetkových pomeroch pre účely oslobodenia od súdnych poplatkov.

Dňa 7. januára 2004 bol spis zaslaný znalcovi Ing. Ľ. G.

Dňa 13. februára 2004 znalec požiadal súd o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku pre značnú pracovnú zaťaženosť.

Dňa 3. mája 2004 súd urgoval znalca o vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 15. júna 2004 znalec doručil súdu znalecký posudok a vyúčtovanie znalečného.

Dňa 28. júna 2004 súd uznesením priznal znalcovi odmenu za vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 12. augusta 2004 súd uznesením priznal sťažovateľke oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 14. októbra 2004 sa uskutočnilo pojednávanie. Toto bolo odročené na neurčito s tým, že bude požiadaná O., a. s., pobočka K. (ďalej len „banka“), o zaslanie správy ako odporca preukázal svoju platobnú schopnosť pri poskytovaní hypotekárneho úveru.

Dňa 18. októbra 2004 odporca doručil súdu zmluvu o hypotekárnom úvere z 13. septembra 2004 a oznámenie o ukončení živnostenského podnikania.

Dňa 18. novembra 2004 matka zaslala potvrdenie o svojom príjme.

Dňa 22. novembra 2004 banka zaslala správu na výzvu súdu.

Dňa 24. januára 2005 doručila súdu podanie matka maloletých detí, požiadala súd, aby od banky vyžiadal konkrétne listiny.

Dňa 16. marca 2005 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 25. apríl 2005 z dôvodu práceneschopnosti konajúcej sudkyne.

Dňa 22. marca 2005 súd požiadal banku o zaslanie konkrétnych listín.

Dňa 8. apríla 2005 banka doručila odpoveď na dopyt súdu.

Dňa 25. apríla 2005 sa neuskutočnilo nariadené pojednávanie v dôsledku technických porúch na nahrávacom zariadení.

Dňa 9. mája 2005 súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. P 44/00-336.

Dňa 30. mája 2005 podal odporca odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 31. mája 2005 podala proti uvedenému rozsudku okresného súdu odvolanie aj matka detí.

Dňa 3. júna 2005 súd vyzval účastníkov, aby sa vyjadrili k odvolaniam.

Dňa 10. júna 2005 sa k odvolaniu matky vyjadril odporca.

Dňa 17. júna 2005 sa k odvolaniu odporcu vyjadrila matka.

Dňa 22. júna 2005 súd vyhotovil predkladaciu správu pre Krajský súd v Košiciach.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 146/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 P 44/2000 dochádza k porušovaniu základného práva D. K. a V. K. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu a ESLP sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (a obdobne aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru), sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

2. 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o zvýšení výživného v danom prípade, aj keď vyžadovalo „*potrebu rozsiahlejšieho*

dokazovania“, nemožno považovať za zložité. Napokon to vo svojom vyjadrení netvrdil ani predseda okresného súdu. Z hľadiska povahy veci pritom ide o konanie mimoriadne citlivé, pretože dĺžka napadnutého konania závažne ovplyvňuje zabezpečovanie základných životných potrieb maloletých účastníkov konania.

2. 2. Sťažovatelia podľa názoru ústavného súdu v napadnutom konaní pred okresným súdom vôbec neprispeli k doterajšej viac ako trojročnej dĺžke súdneho konania.

2. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že napadnuté konanie sa začalo 8. júna 2001 a bez právoplatného rozhodnutia trvá už viac ako štyri roky, pričom sťažovateľ 15. marca 2005 dosiahol už aj plnoletosť. Na túto skutočnosť nebolo možné neprihliadnuť, najmä keď okresný súd bol v napadnutej veci od 8. júna 2001 do 6. februára 2002 (deväť mesiacov) bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov nečinný. Okresný súd teda najmenej počas deviatich mesiacov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). Samá osebe by však táto nečinnosť nemusela znamenať aj porušenie označených základných práv sťažovateľa, pretože okresný súd vykonal vo veci viacero pojednávaní a dvakrát rozhodol vo veci samej, teda ústavný súd neprehliadol snahu okresného súdu o odstránenie právnej neistoty sťažovateľa v napadnutom konaní. Uvedená nečinnosť okresného súdu však nadobudla charakter zbytočných prietáhov najmä podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v kontexte neprimerane dlhého, viac ako trojročného konania okresného súdu v danej citlivej veci. K prietahom pritom v podstate nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu. Uvedené obdobie nečinnosti nie je možné ospravedlniť skutočnosťami uvádzanými vo vyjadrení predsedu okresného súdu, pričom vec bolo potrebné posúdiť aj s ohľadom na jej povahu (rozhodovanie o úprave práv a povinností k maloletemu dieťaťu) a význam pre sťažovateľov. V tejto súvislosti ESĽP už zdôraznil, že ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok de facto rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (pozri H. v. Spojené kráľovstvo,

rozsudok z 8. júla 1987, § 85). Vo svetle tejto požiadavky sa potom podstatne mení aj pohľad na posúdenie prietahov v predmetnej veci vo vzťahu k právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručenému v čl. 6 ods. 1 dohovoru, účelom ktorého je, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli čomu prebieha súdne konanie (mutatis mutandis II. ÚS 66/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

3. Vzhľadom na to, že okresný súd 9. mája 2005 vyhlásil vo veci rozsudok č. k. P 44/00-336, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

4. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovatelia požadovali priznať primerané finančného zadost'učinenie vo výške každému sťažovateľovi po 400 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadost'učinením pre sťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadost'učinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľov, najmä jednorázovú nečinnosť okresného súdu, ale aj na povahu konania a jeho význam pre sťažovateľov považuje za primerané vo výške každému po 20 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

5. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 12 905 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia.

Náhrada sa priznala za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti z 5. apríla 2005 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 20. júna 2005). Za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2005, patrí odmena pre jedného sťažovateľa v sume 2 501 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny bola však znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, t. j. na sumu 2 000,80 Sk. Spolu s režijným paušálom k tomuto úkonu (150 Sk v roku 2005) tvorí táto náhrada trov za jeden úkon vykonaný v roku 2005 sumu 2 150,80 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. V prípade dvoch sťažovateľov tvorí táto náhrada trov právneho zastúpenia celkove zaokrúhlene sumu 12 905 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2005